

РЕШЕНИЕ

№ 2541

гр. София, 15.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 28.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11911** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Г. Б. М срещу Решение № Ж-229/2013г. от 04.11.2013г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД; Комисията/

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. А. К., която поддържа изложеното в жалбата за незаконосъобразност на административния акт по см. на чл.146 т.3 и т.4 АПК и претендира отмяна на постановеното решение. Обработването на данните на физическото лице било извършено при спазване на чл.4 ал.1 т.5 и т.7 ЗЗЛД. Излага съображения за приложение на чл. 5 ал.2 т.5 от ЗЗЛД. Твърди, че липсват предпоставки, както за налагане на имуществена санкция, така и за определяне на размера ѝ от 10 000 лева.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни, редовно призован, се представлява от юрк. Д. Т.. Излага съображения за липсата на основанията на чл. 146 от АПК за отмяна на административния акт. Подробни правни съображения за неоснователността на жалбата са развити в писмени бележки, депозиращи по делото на 28.03.2014г. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Я. К. П., редовно призована, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание на 28.03.2014г. и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството е образувано по постъпила в КЗЛД жалба с вх. № Ж-229/25.06.2013г. от Я. К. П. срещу [фирма] за незаконнообразно обработване на личните ѝ данни, без изрично съгласие и въпреки изразено несъгласие.

За образуваното производство пред КЗЛД с писмо изх. № П – 5525/20.08.2013г. е уведомено и „Г. Пропърти Г.” ОД, като е предоставена възможност за изразяване на становище по постъпилата в КЗЛД жалба, за депозиране на доказателства в подкрепа на изложените от Я. К. П. твърдения и запознаване с материалите по административната преписка. С отговор вх. № П-С-560/28.08.2013г. жалбоподателят е уведомил Комисията, че според него жалбата е неоснователна, защото Я. К. П. е встъпила в правоотношение с [фирма], като е организирала и участвала в протест срещу строителство на сграда в [населено място] с инвеститор [фирма]. Я. К. П. е предоставила своите лични данни в интернет пространството и е налице хипотезата на чл.5 ал.2 т.5 ЗЗЛД.

Ответникът е изискал от 02 РПУ на ОД на МВР-гр.П. преписка № ВЯ/02-8080/06.11.2012г. Видно от материалите по същата е била подадена жалба от [фирма] срещу конкретно посочени лица, вкл. и срещу Я. К. П. с посочен ЕГН с искане да се извърши проверка дали е налице нарушаване на обществения ред и на нарушителите да бъде съставен протокол за предупреждение във връзка с извършени на 30.10.2012г. и 03.11.2012г. протестни действия от граждани във връзка с извършвано строителство на Хълма на освободителите /Б./. Съставен е бил протокол за полицейско предупреждение на Я. К. П. от 13.11.2012г. При приключване на проверката не са събрани данни за извършено престъпление от общ характер и производството по нея е прекратено.

Въз основа на правно становище от юриконсулт към Дирекция „Правни производства и надзор” № С-524/06.08.2013г. е взето решение по Протокол № 27/07.08.2013г. относно допустимостта на жалбата, конституирането на страните в производството и насрочване разглеждане на спора по същество на 02.10.2013г. от 13:00ч.

С писмо изх. № П-5524/20.08.2013г. Я. К. П., конституирана като жалбоподател в процедурата пред Комисията, е уведомена за насроченото на 02.10.2013г. открито заседание, като ѝ е предоставена възможност за запознаване с материалите по административната преписка и прилагане на допълнителни доказателства.

С писмо изх. № П-5525/20.08.2013г. [фирма], конституирано като ответна страна в процедурата пред Комисията, е уведомено за насроченото на 02.10.2013г. открито заседание.

Въз основа на горепосочените документи е изготвено правно становище от старши юриконсулт към Дирекция „Правни производства и надзор” № С-639/16.10.2013г. С Решение по Протокол № 36/23.10.2013г. спорът е разгледан по същество, като жалбата на Я. К. П. е обявена за основателна и е предложено налагането на административно наказание – имуществена санкция, в размер на 10 000 лева за

нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД – изводи, обективирани в атакувания пред настоящия съд административен акт.

С Решение № Ж-229/2013г. от 04.11.2013г. на Комисията за защита на личните данни се обявява, като основателна жалбата с рег. № Ж-229/25.06.2013г., подадена от Я. К. П., и на основание чл. 10, ал. 1, т. 7, чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД се налага на дружеството административно наказание – имуществена санкция, в размер на 10 000 /петнадесет хиляди / лева за това, че в качеството си на администратор на лични данни е обработвал личните данни на Я. К. П. в нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД, предвид липсата на поне едно от изброените в чл.4 ал.1 от ЗЗЛД условия за допустимост на обработването. Актът е изпратен като приложение към уведомителни писма до участниците в производството – с изх. № П-7069/06.11.2013г., с изх. № П-7070/06.11.2013г.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Решение № Ж-229/2013г. от 04.11.2013г. на КЗЛД е изпратено на [фирма] с писмо изх. № П-7069/06.11.2013г., връчено на 20.11.2013г. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което има правен интерес от оспорване. Видно от датата на депозиране – 25.11.2013г., жалба с вх. № В-85/25.11.2013г. е подадена в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на административния акт съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД във връзка с чл. 152, ал. 1 във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспорваното решение представлява ИАА по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, доколкото е налице изрично волеизявление на КЗЛД, с което непосредствено са засегнати права, свободи и/или законни интереси на [фирма]. При сезиране по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от ПДКЗЛДНА /издаден на основание чл. 9, ал. 2 от ЗЗЛД/ се стартира производство пред КЗЛД, чиито резултати се обективират в решението по чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД във връзка с чл. 39, ал. 2 от ПДКЗЛДНА. Съгласно чл. 6, ал. 1 от с.з. компетентен да се произнесе по процедурата административен орган е КЗЛД – „независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон”. На основание чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ /чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД - председател и 4 членове; чл. 4, ал. 1 от Правилника/ при проведено открито заседание. Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването, като следва да се съобрази и специалната норма на чл. 12 от Правилника, регламентираща валидността на решението, когато то може да се вземе и неприсъствено, ако председателят и всички членове на комисията са съгласни и го подпишат. Видно от Протокол № 36/23.10.2013г. на последното проведено заседание присъстват К. Д., В. Е., М. М. и В. Ц.. Последните са положили подписите си под оспорваното решение, взето с изискуемото мнозинство. Със Заповед № РД-219/21.10.2013г. на Председателя на КЗЛД В. Ш. членът на Комисията К. Д. за периода от 22.10.2013г. до 25.10.2013г. е упълномощен да замества Председателя и да организира и ръководи работата на административния орган. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 АПК.

На второ място, съдът намира, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59 от АПК. Оспорваният ИАА съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно: наименование на органа, който го е издал – КЗЛД; наименование на акта – решение; адресат на акта – [фирма], в качеството му на ответна страна по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД; фактически и правни основания за издаването му; разпоредителна част, с която обявява за основателна жалба с рег. № Ж-229/25.06.2013г., подадена от Я. К. П., и на основание чл. 10, ал. 1, т. 7, чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД се налага на дружеството административно наказание – имуществена санкция, в размер на 10 000 /петнадесет хиляди / лева за това, че в качеството си на администратор на лични данни е обработвал личните данни на Я. К. П. в нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД.; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; дата на издаване – 04.11.2013г.; подпис на лицата, участвали в производството, с означаване на заеманата длъжност – председател и членове на КЗЛД. Тъй като КЗЛД е колективен орган съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника, актът задължително съдържа подписите на лицата, участвали в гласуването, което обстоятелство е осъществено видно от Протокол № 36/23.10.2013г. Предвид това, съдът намира, че е спазена законоустановената форма при издаване на Решение № Ж-229/2013г. от 04.11.2013г. и следователно – не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

На трето място, съдът счита, че не са налице съществени нарушения на административно-производствените правила, предпоставка за отмяна на решението на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК. Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника във основа на жалба с вх. № Ж-229/25.06.2013г. срещу [фирма]. За образуваното производство пред КЗЛД са уведомени жалбоподателят и ответната страна. Предоставена е възможност за изразяване на становища, за депозиране на доказателства в подкрепа на изложените от Я. К. П. твърдения и за запознаване с приложените по административната преписка документи.

Във основа на правно становище от юрисконсулт към Дирекция „Правни производства и надзор“ № С-524/06.08.2013г. е взето решение по Протокол № 27/07.08.2013г. относно допустимостта на жалбата, конституирането на страните в производството и насрочване разглеждане на спора по същество на 02.10.2013г. от 13:00ч. На страните в производството са изпратени уведомителни писма изх. № П-5525/20.08.2013г. и изх. № П-5524/20.08.2013г.

С Решение по Протокол № 36/23.10.2013г. спорът е разгледан по същество, като жалбата на Я. К. П. е обявена за основателна и е предложено налагането на административно наказание – имуществена санкция, в размер на 10 000 лева за нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД – изводи, обективирани в атакувания пред настоящия съд административен акт. Решение № Ж-229/2013г. от 04.11.2013г. е изпратено като приложение към уведомителни писма да участниците в производството – с изх. № П-7070/06.11.2013г., с изх. № П-7069/06.11.2013г.

КЗЛД е събрала всички необходими при разглеждане на спора по същество доказателства съгласно разпоредбата на чл. 36 от АПК. Съдът констатира, че на основание чл. 26 от АПК административният орган е уведомил [фирма] относно постъпилата от Я. К. П. жалба, като е предоставена възможност за изразяване на

становище, депозиране на доказателства и запознаване с материалите по административната преписка. Постъпил е отговор с вх. № С-560/28.08.2013г. и КЗЛД в качеството си на решаващ спора административен орган, е изследвала обективно осъществилите се факти и подробно, неедностранно, е мотивирала изводите си в атакуваното решение. Правото на защита [фирма] не е ограничено като осъществено в съответствие с производствените правила пред КЗЛД и с чл. 34, чл. 35, чл. 36 и чл. 37 от АПК.

Приложенията по делото препис-извлечение на протоколи от проведени заседания на КЗЛД на 07.08.2013г. и 23.10.2013г. съответстват на разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Правилника, доколкото са посочени: датата и мястото на провеждане на заседанието, присъстващите членове на комисията и служители от администрацията, приетият дневен ред, направените по него изказвания и взетите решения. Решение № Ж-229/2013г. от 04.11.2013г., като взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участващи в гласуването на 23.10.2013г. – К. Д., В. Е., М. М. и В. Ц., не е постановено при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила. Съдът намира, че липсва предпоставката за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК.

На четвърто място, съдът констатира, че не е налице незаконосъобразност на решението по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК – противоречие с материалноправните разпоредби на закона. Законодателят императивно е установил допустимите хипотези за обработване на лични данни на физически лица в разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 1-т. 7 от ЗЗЛД. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД „обработването на лични данни е допустимо само /.../ физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие”. Съгласието, по смисъла на легалната дефиниция от § 1, т. 13 от ДР на ЗЗЛД, е „всяко свободно изразено, конкретно и информирано волеизявление, с което физическото лице, за което се отнасят личните данни, недвусмислено се съгласява те да бъдат обработвани”. Съгласно § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЗЛД „обработване на лични данни” е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване”. За да бъде обработването съобразено с целта, условията и принципите на ЗЗЛД, то администраторът следва да осигури спазването на изискванията на чл. 2, ал. 2 /чл. 3, ал. 4 от ЗЗЛД/.

Законодателят е въвел императивно условията, при които е допустимо, съответно забранено обработването на лични данни /чл. 4 и чл. 5 от ЗЗЛД/. Не се констатираха предпоставките на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД относно допустимостта на обработването на личните данни при наличието на поне едно от условията на т. 1-т. 7. На първо място, обработването на личните данни на Я. К. П. не е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; за защита живота и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес, както и за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните. На второ място, обработването е извършено без изричното

съгласие на физическото лице, за което се отнасят данните, и не е било необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните. Следва да се има предвид, че е достатъчно неосъществяване на една от посочените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД предпоставки, за да бъде констатирано извършването на нарушение от страна на администратора на лични данни.

Основен в казуса е отговорът на въпроса дали извършеното от дружеството, в качеството на администратор на лични данни, обработване на лични данни по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗЛД, посредством подаване на жалба до органите на полицията с индивидуализиращи лични данни – три имена и ЕГН на Я. К. П. е било в съответствие с посочената в чл. 4, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД законна цел. Следва да се определи чий интереси в случая надделяват – на администратора на данни или на лицето, чийто данни са били обработени. Ирелевантен е въпроса по какъв начин администратора се е сдобил с данните – дали те са публични или не. По отношение на ЕГН на лицата няма съмнение, че данните са под особена закрила и тяхното обработване във всички случаи следва да има правно основание. В случая, дружеството е подало жалба до органите на полицията с цел предприемане на действия за установяване извършването на престъпление спрямо собствеността му и във връзка с граждански протести на 31.10.2012г. и 03.11.2012г. в [населено място]. Привидно се преследват законни цели, но като се анализират внимателно фактите по делото, става ясно, че няма никакви данни за извършено престъпление от страна на Я. К. П. в приетите доказателства по преписката № ВЯ/02-8080/2012г. по описа на 02 РПУ на ОД на МВР-гр.П.. Не са събрани и доказателства, от които да се установи безспорно, че Я. К. П. е присъствала на тези протести. Нещо повече, в самата жалба до полицията се сочи, че лицето е участвало в група за обществен натиск във Ф. и е било организатор на протест срещу застрояването на Хълма на Освободителите /Б./ в [населено място]. Правото да се изразява мнение и да се разпространява писмено или устно, правото на мирни събрания и манифестации и правото на свободно сдружаване на конституционно признати права на всеки български гражданин, съгласно чл.39, чл.43 и чл.44 от Конституцията на РБ. Съгласно чл.10 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи „Всеки има право на свобода на изразяването на мнения. Това право включва свободата да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от границите”. Съгласно чл.11 от Конвенцията „Всеки има право на свобода на мирни събрания и на свободно сдружаване, включително правото да образува и членува в

професионални съюзи за защита на своите интереси. Упражняването на тези права не подлежи на никакви други ограничения освен на тези, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната или обществената сигурност, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защитата на здравето и морала или на правата и свободите на другите”.

В случая обаче както бе посочено по-горе данни за извършено престъпление от Я. К. П. не се установяват от доказателствата. Нещо повече, от докладната записка на полицейски инспектор М. Матов е видно, че на протестите са присъствали полицаи, които не са установили никакви нарушения на обществения ред. Съдът приема, че единствената цел, която е била преследвана в случая е била предотвратяването на последващи протести чрез евентуалното сплашване на организаторите им чрез органите на полицията /видно и от обяснение от 29.11.2012г. от Х. Х. „след подаването на писмени жалби за момента е спокойно на обекта, но в интернет пространството продължават да се пишат обидни неща, които след това биват изтривани от администратора на сайта” и устно обяснение от Галена Малинова от 04.12.2012г. че откакто е подала жалбите е спокойно на строителния обект и протестиращите не извършват противообществени деяния/. При анализ на тези доказателства не може да се приеме, действията на дружеството, изразяващи се в обработване на лични данни на Я. К. П. преследват някаква законна цел по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД, поради което правилно е ангажирана административно-наказателната му отговорност за това нарушение на закона.

Жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл.5 ал.2 т.5 ЗЗЛД, която е изцяло неприложима в разглеждания казус, тъй като регламентира случаите, посочени в ал.1 /отнасящи се до лични данни, които: 1. разкриват расов или етнически произход; 2. разкриват политически, религиозни или философски убеждения, членство в политически партии или организации, сдружения с религиозни, философски, политически или синдикални цели; 3. се отнасят до здравето, сексуалния живот или до човешкия геном/ при които забраната за обработване на личните данни се изключва. Дори и Я. К. П. да е предоставила в интернет пространството на личната си страница във Ф. своите три имена, професия, интереси и др. в случая става въпрос за нейното еднозначно идентифициране, чрез посочване на ЕГН. Дори и да се споделят твърденията на жалбоподателя, че той се е снабдил с него от Търговския регистър /Я. К. П. е съдружник в [фирма] и управител на [фирма]/ това не дава законно основание за използването му от трети

лица при липса на някое от изброените в чл.4 ал.1 ЗЗЛД основания за допустимост на обработването на личните данни. В закон не е регламентирано, че при подаване на съобщение до органите на досъдебното производство за извършено престъпление срещу конкретно лице трябва да бъде посочено неговото ЕГН. Съобщението за извършено престъпление, съгласно чл.209 НПК „трябва да съдържа данни за лицето, от което изхожда. Анонимните съобщения не са законен повод за започване на разследване. Съобщенията могат да бъдат устни или писмени. Писмените съобщения могат да бъдат законен повод за започване на разследване само ако са подписани. За устните съобщения се съставя протокол, който се подписва от заявителя и от органа, който ги приема”.

Съгласно разпоредбата на чл.211 ал.2 НПК за образуване на досъдебно производство не са нужни данни, от които могат да се направят изводи относно лицата, извършили престъплението, или относно правната му квалификация.

Предвид това се установи безпротиворечиво, че не е налице предпоставката за отмяна на ИАА съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК – нарушение на материалноправните разпоредби на закона.

На пето място, съгласно чл. 146, т. 5 от АПК оспорването на административните актове се осъществява и при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 1, ал. 2 от ЗЗЛД целта на закона е да се гарантира неприкосновеността на личността и личния живот чрез осигуряване на защита на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни в процеса на свободното движение на данни. Следователно, Я. К. П. е упражнила правото си да сезира КЗЛД с цел установяване на неправомерно обработване на личните ѝ данни от [фирма] и предоставянето им без нейното изрично съгласие. Ефективната защита на неприкосновеността на личността и личния живот се осъществява именно в случаите, в които КЗЛД установява безпротиворечиво нарушение на императивните разпоредби на ЗЗЛД. В този смисъл атакуваното решение е издадено при спазване на основните принципи, инкорпорирани посредством целта на закона в чл. 1, ал. 2 от ЗЗЛД.

Въз основа на изложените мотиви, съдът приема постановеното решение като издадено от компетентен административен орган, в установената от закона форма, без да са налице съществени нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, при който извод

подадената срещу него жалба се явява неоснователна.

Съгласно чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД „за нарушения по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 и чл. 4 администраторът на лични данни се наказва с глоба или с имуществена санкция от 10 000 до 100 000 лева”. Съдът намира, че приложение не намира нормата на чл. 28, б. „а” от ЗАНН, предвиждаща наказващият орган да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Вярно е, че преценката за “маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол, поради което когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, наказателното постановление следва да бъде отменено поради издаването му в противоречие със закона – арг. ТР № 1/12.12.2007 г., по т. н. д. № 1/2007 г. на ОНСК на ВКС. „Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения, без значение дали нарушението е резултатно или формално”. В настоящия случай [фирма], действително е извършило нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД, поради което е наложено и административното наказание „имуществена санкция” в предвидения от закона минимален размер – 10 000 лева. Следователно – и в тази част, атакуваното решение е законосъобразно, постановено с оглед действително осъществилата се фактическа обстановка.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК във връзка с чл. 80 от ГПК във връзка с Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010г. по т.д. № 5/2009г. на ВАС, О., и чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата във връзка с чл. 8 във връзка чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева. /към момента на приключване на устните състезания 28.03.2014г. не е в сила изменението на нормата с ДВ.бр.28/28.03.2014г. с което е увеличен размера на 300 лева/.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 4 от АПК, *Административен съд София - град*, Второ отделение, 22 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Галена Б. Малинова срещу **Решение № Ж-229/2013г.** от **04.11.2013г.** на Комисията за защита на личните данни, като **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Галена Б. Малинова да заплати на Комисията за защита на личните данни с адрес: [населено място], [улица], сумата в размер от 150 /сто и петдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на РБ.

Административен съдия:

